

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 1919, sp. zn. Kr I 165/19

Číslo: 63/1919

Právní věta:

Účinná lítost (§ 187 tr. z.). Nemožnost úplné náhrady, způsobená náhodou nebo cizí vinou, jde na vrub pachatele. Při několika časově a místně souvisejících krádežích, jež z téhož podnětu a úmyslu spáchány na různých poškozených, nutně plně nahraditi škodu ze všech krádeží.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.06.1919

Spisová značka: Kr I 165/19

Číslo rozhodnutí: 63

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozsudek uznává obžalovanou Annu Z. vinnou krádeží jednoho balíku kůže z držení Františka M. a krabice s 9 bílými kravatami, jedné šněrovačky a dvou troubelů z držení Aloise K. i odmítá obranu obžalované o beztrestnosti ve smyslu § 187 tr. z. pro včasnou náhradu škody v úvaze, že škoda nebyla nahrazena úplně, poněvadž z ukradeného balíku kůže scházel při jeho vrácení kus, který obžalované uzmula z něho Františka D.; rovněž vylučuje beztrestnost ohledně krádeže spáchané ku škodě K.

Neboť byť i slušilo připustiti, že vedoucí myšlenkou výjimečného ustanovení § 187 tr. z. je, odměniti účinnou lítost a dobrou vůli pachatelovu, tož přece dlužno míti na zřeteli, že zákon výslovně slibuje dobrodiní § 187 tr. z. pouze tomu, kdo projeví a uskuteční zmíněnou lítost a vůli svou úplnou náhradou škody. K té však v daném případě nedošlo.

Pachatel sám nese nebezpečí nezaviněné náhody nebo cizí vinu, znemožnivší mu náhradu úplnou. Náhody, ať jakéhokoliv druhu, zmařivší úmysly a dobrou vůli pachatelovu, nahraditi škodu, přece jen právě zabraňují, by lítost jeho nestala se účinnou ve smyslu zákona, by nebyla provázena uskutečněním jejím, jež záleží teprve v úplné náhradě škody; zůstává v případě takovém při pouhé dobré vůli škodu nahraditi, ale beze skutečné náhrady škody, jež je dle zákona podmínkou beztrestnosti.

Dne 8. ledna 1919 došlo v Něm. Brodě k plenění obchodů rozvášněnými davy, plenění to dělo se nepřetržitě a věci odejmuty byly při jednom plenu. Z tohoto zjištěného děje skutkového vychází na jevo, že obě krádeže, obžalované za vinu kladené, podniknuty byly v jednotném zlodějském útoku, který vznikl z téhož podnětu a úmyslu, který také co do místa a času provedení spadá povšechně v jedno, a že tu proto s hlediska právního nejde o dva právně samostatné trestné činy, nýbrž toliko o dva dílčí úkony jednoho a téhož trestného skutku. Na této jednotnosti činu, nemůže ničeho měniti okolnost, že poškození nejsou v obou případech totožni, poněvadž různost osob majitelů odcizených věcí je po této stránce bez právního významu; na váhu padá pouze, že obžalovaná, jednajíc z téhož popudu a rozhodnutí, přivlastňovala si věci bez ohledu na to, komu patří, což právě charakterisuje jednotnost jejího činu. Byť i tedy odcizení věcí Aloisu K., kdyby se posuzovalo samo o sobě a zcela neodvisle od krádeže spáchané na Františku M., stalo by se bývalo beztrestným z důvodu § 187 tr. z, ježto obžalovaná všechny K-ovi odcizené věci vrátila z účinné lítosti včas, není tomu tak, jakmile krádež tato tvoří nedílnou část jednoho protiprávního útoku, který posuzovati dlužno v jeho celistvosti. neboť jedná-li se ve skutečnosti o účín jeden, pak může býti přiznána beztrestnost z důvodu § 187 tr. z. jen tehda, nahražena-li škoda povstalá z obou krádeží úplně, kterážto zákonná podmínka však v daném případě splněna není.